Ч. 285 Пятниця 20 грудня 1896 (1 січня 1897). Рік VI

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Сойм.

Бесїда Є. Експ. п. Намістника кн. Санґушка.

(Конець).

По справах шкільних звернув п. Намістник на справу еміґрациї і говорив:

Минувшого року займала ся вис. Палата живо справою еміґрациї. Еміґрация наших селян до Бразилії збільшала ся сего року аж до місяця мая — від того часу почала зменшати ся, так, що нинї, бодай хвилево так як би еї й не було. Найважнїйшою причиною, що еміґрация притихла, єсть без сумнїву то, що правительство бразилийске заказало привозити галицких еміґрантів. Великий вплив мали також оповіданя еміґрантів, котрі вернувши розчаровані не могли наоповідати ся своєї нужди в подорожи і в чужих краях, та ставали ся відстрашаючим приміром для других.

Можна також припускати, що неспокійні і невдоволені елементи, котрі становили головний континґент еміґрантів, вже в значній части вичерпали ся. Що правда, виїздає що місяця ще по кілька родин до північної Америки, до (Канади або Тексасу), але доси відбуває ся то спорадично.

Не хочу однакож сказати, мовби то наклін до еміґрациї устав, мовби устала потреба еміґрациї. Противно, думаю, що справа та хоч хвилево зійшла з порядку дневного, повинна і дальше бути предметом печаливої уваги вис. Палати.

Правительство, як то я зазначив в письмі до Видїлу краєвого з 5 падолиста 1896, старало ся виповнити бажаня, висказані в торічних ухвалах соймових, а помноживши число урядників консулярних, знаючих мови краєві, причинило ся так до позисканя для них опіки і до оголошеня автентичних інформаций і їх судьбі на чужинї.

Опісля говорив п. Намістник ще о галицкім фондї пропінацийнім і зазначив, що результат винайму того права випав перший раз сего року менше користно, як в роках попередних. Наконець представив п. Намістник Палатї радника двору ґр. Лося яко комісаря правительственного.

Промова Є. Експ. Маршалка краєвого.

Опісля промовив ще раз Маршалок краєвий: В маю сего року потерпіла Найдостойнїйша Родина Найясн. Пана (посли встають), а разом з нею і всї народи Австрії тяжку і болестну страту через смерть Архікн. Кароля Людвика.

В краю нашім вість о Єго смерти відбила ся подвійно болестним відгомоном. Болестно насамперед, бо ми всї подїляємо цїлим серцем не лиш радість але й кождий смуток, яким сподобить ся Провидїню дітнути особу Найясн. Пана і Єго Найдост. Родину. Але край наш сполучала крім того особливша звязь привязаня з бл. п. Архікнязем вже почавши від хвилї, коли Він яко молодий чоловік через довший час перебував межи нами. Від того то часу не поминув Архікнязь нїякої нагоди, щоби не показати, що заховав наш край в найласкавійшій памяти і окружав его завсїгди Своєю високою ласкою і опікою. Хто-ж з нас не памятає, яке заінтересоване оказував Архікнязь для нашої вистави краєвої, котру оглядав два рази, як щиро слїдив за розвоєм краю, як умів і хотів оцїнити результати нашої роботи і наших змагань, кілько в кождім слові оказував серця краєви, котрий тому і Єго задержав завсїгди у вдячній памяти. Одним із слабих доказів вдячности, з якою заховуємо завсїгди Єго імя, нехай буде тих кілька слів і спосіб, в який вис. Палата їх вже приняла.

Смерть не пощадила минувшого року і нашого круга, а всї курий потерпіли страти. З членів Сойму не стало нам достойного князя церкви, перемиского епіскопа Пелеша. Стан здоровля не дозваляв ему в послїдних часах брати участь в наших нарадах, але не забудемо нїколи слів, висказаних ним в сїй Палатї в першій сесиї, в котрій засїдав тут яко член. Перша то і послїдна єго бесїда в сїй Палатї, а кінчила ся словами, котрі й позістануть памятною о нїм згадкою: Згодою ростуть малі річи, незгодою і найбільші розпадають ся. Тим словам позістав він вірний цїле житє. Брак єго то прикра страта для католицкої церкви, для народу рускогo а тим самим і для цїлого краю.

Заслуги бл. п. З. Дембовского звістні нам всїм від довгого ряду лїт. Благородностию характеру і особистою сьвітлостию притягав всїх ід собі, отже в щирім жалю сполучимо ся з інституциями, на котрих чолї стояв він в послїдних часах оправдуючи вповні довірє, котре єго по кілька разів покликувало на видне становище.

В особі бл. п. Погорецкого стратив Тернопіль свого господаря, а цїлий край горожанина, котрий служив ему з пожитком на многих полях. Так служили також бл. п. Бронислав Городиский і Дуклян Слонецкий. Споріднені то були натури в житю і службі публичній; іщли оба утертим шляхом традиций своїх батьків, що приносило їм честь.

По сїй промові удїлив Маршалок урльо-

2)

Іспаньскі мережева.

(З російского — І. Салова).

(Дальше).

Февроня була справдї женщиною неоцїненою. У кого-б не служила, всї навіть найбільше примховаті господині буле все вдоволені з неї, коли-б не муж, по ремеслї садівник, а по вдачи чоловік більше склонний до задуми і спаня і котрого з то причини нїхто не держав, то з Февронею нїхто не розставсь би. Она була, як то кажуть, кована на всї ноги, і кожда робота ішла у неї як у машини. Але що найважнїйше — она визначала ся невтомимостию і незвичайно добродушним, веселим характером. Довго сердити ся і відказувати она не могла, зараз всьо забувала і переходила в звичайний, веселий настрій. Февроня була все і всїм вдоволена, старала ся всїм догодити і кожду задану їй роботу виповняла так ревно і так охотно, що глядячи на неї серце радовало ся.

Як раз такою була она і в тім часї, коли разом з мужем стала на службу у молодої пари, що приїхала до своєї посїлости на сьвіжий сільский воздух. Февроня і у молодих — не привикших ще нї до господарства, нї до сїльских порядків, і глядївших на всьо крізь рожеві скла — остала вірною собі. Бувало прочі робітники, а особливо фірман Назар Мудров, спали трохи не до самого снїданя, нїчого не робили і лише пили та їли, а Февроня противно: бувало ледве стане на сьвіт займатись, а вже она затопивши в печи, бігла доїти корови. „Красулько“, кричала не доходячи ще до пригону, а корови зачувши єї голос скоро піднимали ся на ноги, насторожували уши і витали єї та по приятельски мичали. Вийде на ґанок економка, що лише встала з постели і протираючи заспані очи, спитає: „А де Февроня?“ А вже Февроня, що вспіла заки подоїти корови так немов і виросте перед нею.

— Що ти робиш?

— Хлїб саджаю.

— Ну, саджай, саджай — промовить економка і немов зробила яку роботу відходить.

А трохи пізнїйше з ріки доносились вже удари праника. То Февроня прала яке небудь біле.

— Февроню — кричать зібрані рано робітники — давай снїдати, а живо.

— Маєте час, не подохнете — доносить ся з ріки голос Февроні.

І не вспіють робітники добре розмістити ся довкола стола, як вже Февроня, угинаючи ся під тяжким коромеслом з мокрим білем, ступаючи скоро босими ногами, бігла стежкою, що сама протоптала, від ріки до мурованої хатчини. А поснїдають робітники, треба було розвісити біле. Розтягне бувало Февроня посторонки від одного дерева до другого і приспівуючи стане розвішувати. Підійде економка, спитає, чи не була Февроня на селї, чи нема якої новини а она не покидаючи своєї роботи оповідала їй немов ґазетний репортер всї новини дня.

— А що накормила курят? — спитає економка наслухавшись новин.

— Ще нї.

— Не забудь, гляди.

— Не бійте ся, не забуду. Я вже їм намочила повне коритца сухарів. Тепер вже певне розмокли.

І розвісивши біле, немов який воєнний табор, она бігла до мурованої хати, брала коритце з розмоклими сухарами і кличучи: ціп, ціп, ціп, ціп, ціпенька ішла до курника, до котрого з усїх сторін збігли ся курята і кури. — А-уш! — кричала она на кури і відганяючи їх одною рукою, кидала другою корм курятам. Відтак треба було бігти до кухнї поглядїти, чи не збіг борщ, чи дійшла каша — сюди туди, глядиш а на дворі обід і опять прийшли робітники і опять кричать: їсти давай. — А, щоби вас пірвало! — воркоче Февроня, а у самої з під ножа так і летять байди чорного житного хлїба. — На-те їжте! — А сама чим скорше в піч за борщем і за кашою. Люди, бувало, наїдять ся, напють ся і помолившись Богу, розійдуть ся по корчах опати, а Февроні і попоїсти нїколи. У мужа то штани розірвались, то сорочки — треба скористати з вільного часу і хоч як небудь залатати дїри. І ось Февроня закусивши що небудь прихапцем і

пів кількох послам. Епіскопи Преосьв. Куіловский і Чехович оправдали свою неприсутність, а Палата приступила відтак до відчитаня поставлених інтерпеляций:

Пос. **Водзїцкий** інтерпелював прав. комісаря, о усунене заряджень в справі зарази на худобу і питав, чи правда, що Намістництво позволило двом особам до закупна в лиманівскім повіті тисяча штук худоби, через що ті особи мали би привилей і могли би після волї установляти цїну худоби. — Пос. **Тшецеский** запитував, чи правительство готове видати розпорядженє, щоби контрольні збори резерви і краєвої оборони не відбували ся в сьвята; щоби трафік і льотерий не отвирано в сьвяточні дни і щоби уряди замикано в сьвята від 10 год. рано. — Пос. **Чеч** інтерпелював в справі зміни закона з 1880 р. о недугах зьвірят домашних, і питав, коли властителї убиваних з причини зарази зьвірят будуть діставати відшкодованє з фондів державних.

Пос. **Бернадзїковский** поставив пильне внесенє, в справі висланя адреси до Корони і вибраня в тій цїли комісиї зложеної з 7 членів з порученем, щоби займила ся уложенем тої адреси і предложила єї соймови. Бернадзїковский мотивував се внесенє тим, що давнїйшими роками висилано завсїгди адресу. — Пос. **Абрагамович** спротивив ся як пильности внесеня так і самому внесеню. Сойм висилав адресу але тогди, коли розходило ся о право народне, о язик в школах і урядах. Нинї такої адреси не потреба. — Пос. Щепановский спротивив ся так само пильности внесеня. — Пос. **Окуневский** промавляв за пильностию зазначуючи, що нарід руский горне ся до Корони, але суть впливи, котрі не допускають єго до неї. Пос. **Мерунович** противив ся висиланю адреси і сказав, що пос. Окуневский зрадив цїлу тайну внесеня пос. Бернадзїковского. Розходить ся тут очевидно о спосіб аґітацийний при надходячих виборах. Остаточно пильність внесеня відкинено значною більшостию. За ним голосувало лиш 11 послів.

Опісля ухвалила Палата вибрати слїдуючі комісиї: буджетову з 21 членів; громадску з 15, адміністрацийну з 15, правничу з 15, шкільну з 17, дорогову з 15, промислову з 11, господарства краєвого з 19, зелїзничу з 15, санїтарну з 9, гірничу з 9, банкову з 13, петицийну з 23, податкову з 11 членів.

Відтак передано 64 справоздань Видїлу краєвого дотичним комісиям і відчитано ще інтерпеляцию пос. Крамарчика в справі заведеня розслїдів що-до шкідливости пискової і ратичної зарази у безрог. — Наконець відчитано письмо ґр. Станїслава Дідушицкого, в котрім він повідомляє Палату, що складає мандат посла з куриї більшої посїлости округа коломийского.

На тім закінчено перше засїданє.

Перегляд полїтичний.

Галицкий сойм ухвалив вчера провізорию буджетову і відрочив ся. За провізориєю буджетовою голусував також пос. **Барвіньский** і зазначив при сїй нагодї, що при дебатї буджетовій предложить жаданя руского народу. — Пос. **Окуневский** поставив внесенє в справі заведеня безпосередних виборів. — Вибір послів Винничука з громад сільских в Станїславівщинї і послів Малаховского та Солеского зі Львова признано важними.

З Берлина доносять, що польским воякам на прускім Шлеску заказано строго розмавляти між собою по польски і складати рапорти по польски. За провину против того заказу богато вояків не одержало урльопу на сьвята.

В Нїмеччинї заносить ся знову на нове збройнє, іменно в артилериї мають бути заведені нові, скорострільні пушки.

До Daily News доносять з Константинополя, що росийский амбасадор Нелидов вручив султанови ноту, в котрій між иншим оказано, щоби Порта залишила все, що могло би покривдити турецких вірителїв, бо в противнім случаю мусїла би бути установлена межинародна контроля над турецкими фінансами. Коли Нелидов в розмові натякнув, що стан річий в Туреччинї загрожує навіть калїфатови, мав султан сказати, що може буде послїдним калїфом, але другим кедивом не буде.

Новинки.

Львів дня 31-го грудня 1896.

— **Є. Вел. Цїсар** затвердив вибори: бар. Ів. Копопки, властителя більшої посїлости, маршалком і Петра Третера, властителя більшої посїлости, віцемаршалком ради повітової з Домброві; ґр. Ром. Потоцкого маршалком і Болесл. Жардецкого, посла до сойму краєвого, віцемаршалком ради повітової в Ланцутї; ґр. Ферд. Гомпеша, властителя більшої посїлости і дра Кл. Костгайма, властителя більшої посїлости, віцемаршалком ради повітової в Ниську; дра Ґуст. Ромера, властителя більшої посїлости і Євг. Зелиньского, властителя більшої посїлости, віцемаршалком ради повітової в Новім Санчи; Стеф. Сенковского, властителя більшої посїлости і дра Ів. Тарновского, віцемаршалком ради повітової в Мельци.

— **Іменованя.** П. Мінїстер скарбу іменував концепіста мінїстерияльного Здисл. Бартошевского старшим комісарем скарбовим при львівскій дирекциї скарбу. — Мінїстерство торговлї іменувало практикантів концептових Кар. Келера, Фр. Пательского і дра Жигм. Якша, а крім того асистента почтового дра Фр. Пільха концепістами при дирекциї почт і телєґрафів у Львові.

— **З кругів нотарияльних.** П. Мінїстер судівництва перенїс нотаря Куриловича з Рави рускої до Золочева, Блюменфельда з Устрик долїшних до Долини і Ярошa з Немирова до Рави рускої.

— **В товаристві сьв. Петра** для запомоги убогих руских церквей вибрано дня 9-го с. м. видїл з слїдуючих членів: голова о. Алексей Тороньский; — члени: оо.: Ал. Бачиньский, кралат митр. Кап., Григ. Гірняк парох в Винниках, Лев Джулиньский парох в Лапшинї, Мих. Мриц віцеректор семинариї у Львові, Теоф. Павликів крил. і парох у Львові, Мирон Подолиньский крил. перемиской Кап., Богдан Пюрко крил. митроп. Кан., Дан. Танячкевич парох Закомаря, Євг. Шухевич парох Красова; — заступники: оо: Мих. Яцковский префект семинариї у Львові, Ісидор Зельский парох в Милятинї, Теодосий Лежогубский сотрудник у Львові, Стеф. Юрик префект семинариї і катихит у Львові, Омелян Ваньо сотр. архикатедральний у Львові. — В перших днях марта 1897 р. буде скликаний видїл на перше засїданє котре після статута має відбувати ся що чверть року.

— **Читальня „Просьвіти“ в містї Кутах** розіслала до інтелїґентних людий цїлого косівского повіта письмо з зазивом, щоби вступали в члени того товариства.

— **Краківска полїция** увязнила передвчера Кириченка, котрий, як ми доносили, наміряв отруїти свого знакомого Томчука, послугача при шпитали сьв. Лазаря. Кириченко випирає ся рішучо, немов би частував Томчука горівкою і каже, що нїчого єму не винен. Стан здоровля Томчука трохи полїпшив ся.

— **Товариство обезпечень перед крадежами з вломом** повстало у Відни. Гадку заснованя такого товариства піддав акционарям послїдний процес короля злодіїв Папакости.

помивши начинє та поспрятавши в хатї, біжить в челядну і сївши на ґанку бере ся зашивати діри. Але й то не все їй удавалось, бо й від того відривали єї. То бувало економка покличе чого небудь, то покоївка вибіжить і крикне:

— Ей, мадам, ходїть но до покоїв.

— А то чого?

— Велїли вимити вікна — мухи зачорнили.

— А у тебе-ж нема рук, чи що?

— Ми на чорну роботу не наймались — відповість бувало покоївка, закопиливши губи і повернувши хвостом утїкне до хати.

Нїчого робити. Треба було кидати сорочки і бігти до покоїв. І ось Февроня знов підтикає ся, бере митку, стирку, лїзе на вікно і миє шиби. Прийде молода панї і стане їй перешкаджати та научає французкої мови.

— А ти єї виучи співати марселєзу — замітив раз молодий офіцир, входячи в комнату. — То буде лїпше. Ми-ж тепер і так приятелюємо з Французами.

І обоє нараз стали реготати, а дивлячись на них заливалась веселим сьміхом і Февроня. І ось помивши вікна і увільнивши ся від француского язика і марселєзи Февроня знов хапала за голку, але дармо. То треба було масло робити, то самовар вичистити, глядиш аж і вечер на дворі. А вечером треба було іти до корів, подоїти, розлити до горшків видій і занести горшки до пивницї. Лише бувало упорає ся з тою роботою, аж тут ідуть робітники і знов кричать, щоби їм скорше давала вечеряти. Лише по вечері, коли наїджені робітники розійдуть ся, кожде за своїм дїлом, Февроня ішла спочивати. Але і той спочинок не все їй удавав ся.

Служби у молодого подружя, що приїхало на село лише на сьвіжий воздух, на короткий час, було не богато; тому Февроня була рівночасно і прачкою і кухаркою і дївкою до коров і до птицї, а до того мусїла робити всьо, що їй приказували. Плати брала на місяць три рублї, муж пять, разом вісїм. Тої плати було їм дуже досить і Февроня уважала себе за дуже щасливу, діставши ся на то місце. Єї найбільше то успокоювало, що молода пара була так недосьвідчена і так в себе залюблена, що ледве чи могла замітити крайну нездалість єї чоловіка. О себе она не боялась. Она була певна себе, але за мужа не могла ручити, бо вже кілька разів треба було з єго вини покидати місце. Але тепер она була і перед тим обезпечена. Молоді займали ся лише цьвітовими грядками, котрих було не богато, а що діяло ся в огородї, тим не турбувались. І справдї Петрови, так називали мужа Февронї, було не житє, а рай. Полиє, бувало, кльомби, виполе з них непотрібну траву, замете стежочки і одержавши за то всьо від панї чарочку горівки, іде куди захоче. Бачить, бувало, то всьо Февроня, похитає головою, а відтак в чотири очи стане дорікати мужеви:

— Ах, ти безвстидний — говорить. — І як тобі не совістно? Ну, за що дали тобі горівки, за що?

— Значить, єсть за що — глумив ся Петро — коли дали. Не бій ся, тобі не дадуть, бо нема за що.

— Менї? — скрикне Фефроня і зараз бувало потягне мужа на огород. — Ходи, ходи! — говорила. — Я тобі зараз покажу, за що тебе поять горівкою.

І притягнувши єго на огород, она показувала єму на зарослі травою грядки, на непомиту капусту, на непорядок в теплярни, на малини і веприни, непоприязувані до коликів і рівночасно, червона від гнїву, кричала:

— Ось за що, ось, ось! Тут тобі за то дають горівки, а в инших місцях гонять. Перед двома роками прогнав Кривцїв, тамтого року Барановский, а сего року, гляди і ось-ось наженуть звідси. Мене — говорила она — ще нїхто не наглядав, нїхто злого слова не сказав, коби не я, то ти ходив би і голий і босий. Ось яка я, дарма що баба, а ти чоловік, та гірш всякої баби. Ось яка я, ось....

— Хвали мя роте — замічав Петро.

— Не хвалю ся, а правду кажу.

І горда на себе саму, она згірдно глядїла на мужа і вертала до своєї роботи.

— Ось мадам, так і мадам — говорив чоловік похитаючи головою. Однако докори жінки не дуже добродїйно впливали на Петра. Правда, спершу він брав ся за лопату, штовхав щось нею по грядках, але по короткім часї ішов до фірмана Назара, закурював люльку і присївши з ним де небудь в тїни, а головно в такім місци, де не могла би їх бачити строга Февроня, запускав ся з ним в спокійну розмову, а відтак засипляв.

І так Февроня була певна о своє місце, а навіть і о мужа у молодої пари. То довірє опирало ся по перше на тім пересьвідченю, що без такої прачки як она їм нїяким сьвітом не можна обійти ся, бо она робить майже за десятеро, а що-до мужа, то після всякої імовірности нї молодому панови, нї молодій пани навіть до голови не прийде заглянути коли небудь

— **Перекуплені судиї присяжні.** В Сиракузї, на Сицилії, як доносить Berliner Tagblatt, увільнив суд присяжний всїх обжалованих, що по части признали ся до ріжних злочинів, а по части не потрафили опрокинути поставлених їм доказів. Тому, що збудило ся підозрінє перекупства, прокуратор велїв в ночи увязнити всїх судиїв присяжних, а крім того ще 16 осіб, вмішаних в ту саму справу. Між увязненими находять ся урядники, адвокати і властителї дібр.

— **Злодій в шафі.** Один богатий рентієр в Парижи, виїзджаючи з дому, лишив ключ від свого помешканя у сторожа. Ото-ж до сторожа приходять два нїби то столярскі челядники з великою шафою. Кажуть, що ту шафу замовив рентієр, та що она має бути уставлена в его помешканю. Сторож не противить ся і в его притомности шафу внесено до покою. Другого дня ті самі челядники приходять з меншою шафою і говорять, що они помилили ся, бо се та менша шафа була призначена для рентієра. Сторож і тепер не противить ся, а челядники, уставивши в покою малу шафу, взяли велику і відійшли. В кілька днів по тім приїздить рентієр, і що-ж? бачить, що з его помешканя пропали десь всї цінні папери, срібло і дорогоцінні річи. Показало ся, що в великій шафі був укритий злодій, що 24 годин господарив собі спокійно в хатї рентієра, доки его не винесли з неї товариші. Страта рентієра виносить близько 100.000 франків, а злодій мов під воду пійшов.

— **Найбільший ґльоб.** Вистава париска в 1900 році буде мати між иншими незвичайно цїкаву приману, а іменно великанський ґльоб, якого ще нігде не бачено. Буде то ґльоб о промірі 50 метрів. Він буде уміщений в великаньскім будинку з десятьма одноповерховими амфітеатрами, з котрих буде оглядаений. Обертати ся буде дуже поволи. На ґльобі будуть представлені гори малими горбками, води будуть синяві і т. д. Вже тепер будить загальну цїкавість то поучаюче видовище.

— **Любов княжни з циганом.** Цїкавою пригодою займають ся тепер всї париські часописи. Перед 5 лїтами замешкала в Парижи пара молодих циганів з Семигорода. Він називав ся Янош Ріґо і був способним музиком, а она була дочкою також циганьского музики, давного учителя Ріґа, котрий під назвищем Сімпліціюс був звістний в Льондонї і в Парижи і навіть грав в Сен-Клю на дворі Наполеона III. Ріґо, спершу принятий до циганьской капелї Тот Ферки, найшов небавом покровителя в особі кн. Яблоновского. Той подав ему можність зложити власну музику. Яко її капельмайстер Ріґо був знаний добре в богатих дільницях Парижа. Минувшого року пізнала его княжна Йосифова де Караман-Шімей, синова бувшого бельгійского міністра заграничних справ. Єсть се Американка міс Клара Вард, замужна лише від 6 лїт, мілїонерка і славна з красоти. Подруже було спершу щасливе; князь з женою мешкали в Брукселї, але по якімсь часї перенесли ся до Парижа. Тут відносини змінили ся і любов між молодою парою охолола. Князь мав занедбувати свою жінку; пересиджував більшу часть дня по клюбах і товариствах і княгиня стала шукати розривок і звертала на себе увагу своєю чудачностию. То була як раз хвиля великого розголосу Яноша Ріґо. Княгиня любила его музику, пізнала ся з ним і почала чим раз більше глядати его товариства. Пересиджувала поза північ в льокалях, де циган давав свої концерти, а відтак забирала его до свого повозу і від'їздила з ним до дому. Так тревало довший час, аж в лютім с. р. нагле зникла покинувши мужа і полишивши дочку під опікою свояків в Брукселї. В товаристві Ріґа з'явила ся княгиня у Відни, Пешті, а вкінци в Італії. Жінка Ріґа, заздрістна циганка, виправляла ему в Парижи ріжні історії, аж доки не відіслав її до Угорщини, обіцюючи прислати їй богато гроший та повернути до неї, скоро лише, як казав, „натягне княгиню“, т. є. витуманить від неї більше гроший. Успокоєна жінка поїхала на Угорщину, але вскорі пересьвідчила ся, що муж не княгиню, а її одурив, бо більше до неї не вергав і не присилав гроший. Більшого розголосу набрала справа аж тепер в наслїдок процесу, з яким виступив против княгині її муж. Процес веде ся в Брукселї; минувшої середи відбула ся там розправа судова, на котрій відчитано надіслане заявленє княгині, що готова цїлий свій маєток, 10 мілїонів, відступити мужеви, щоби лише одержати розвід. Тепер перебуває княгиня з Яношом в Угорщині. Різдвяні сьвята перевела в Штульвайсенбурзї у родичів Яноша, простих, бідних циганів, котрим подарувала 100 морґів ґрунту з цїлими фільварком. Відтак виїхала до Будапешту і замешкала з Ріґом в двох малих комнатках готелю „Рома“. Она не приймає у себе нїкого, але циган оповідає радо свою історію, в котрій не бачить нїчого надзвичайного.

— **Померла** Анна з Лотоцких Кисїлевска, вдова по бл. п. Петрі, пароху в Борщеві, дня 24 грудня, в 82-ім році житя, в Олешї, в домі свого зятя місцевого пароха.

Запросини до передплати.

Маю честь повідомити Високопреподобне і Всечестнїйше Духовеньство, що невдовзї зачне ся друковати в нашій друкарні в Жовкві в руском перекладї цїнне дїльце кардинала Россіньолього п. з. „Правди вічні“ і буде виходити зошитами місячно (всїх 16). Перший зошит появить ся з початком сїчня 1897. Знаменито се дїльце стане дуже добрим підручником так для місіонарів, як для загалу Духовеньства. Хто проте з Вир. і Всеч. Отців або і вірних кождого стану хотїв би се дїльце набути, най ласкаво поперед зголосить ся до Заряду друкарні ОО. Василиянів в Жовкві з тим заявленем, чи бажає одержати цїле дїльце разом, чи поодинокими зошитами. Передплата цїлого дїла виносить 64 кр., поодинокого зошита 5 кр.

З належним поважанем

Др. Климент Сарницкий ч. сьв. В. В.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Рух граничний поміж Росиєю, а Форальберґом і прибережними стациями озера боденьского Бриґенция, Лїндав, Романсгорн і Роршах. З днем 1 сїчня 1897 увійде в житє для посилок товарових у висше згаданім руху тарифа часть II., котрою зносить ся тарифу для руху граничного поміж Росиєю, Форальберґом і Лїндав з дня 15 мая 1894 враз в додатком I.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 31 грудня. Віденьска ґазета урядова оголошує: Міністер справедливости переніс нотарів: Куриловича з Рави руской до Золочева, Блюменфельда з Устрик долїшних до Долини; Ярoша в Немирові до Рави руской.

Відень 31 грудня. Збори акционарів зелїзниці Львів-Белзець ухвалили одноголосно заключену межи правительством, а радою управляючою угоду в справі викупна сеї зелїзниці державою.

Відень 31 грудня. В долїшно-австрийскім соймі поставлено внесенє в справі видання краєвого закона, після котрого лиш нїмецка мова має бути викладовою в школах народних і видїлових. — Пос. Верґані поставив внесенє, щоби стеноґрафічне бюро соймове складало ся лиш з самих християн, а не приймано до него жидів.

Прага 31 грудня. Староческий пос. Срб не приймив вибору на бурмістра, бо межи Старо- а Молодочехами станула нова угода, після котрої Молодочеха Подлїпного поставлено спільним кандидатом, а обома віцебурмістрами мають стати Старочехи. Підчас вчерашного вибору першого віцебурмістра вибрано майже одноголосно Срба. Вибір бурмістра має відбути ся в суботу.

Софія 31 грудня. В процесї Стамболова суд увільнив Боні Ґеорґієва, а засудив Туфекчиєва і Азова за помаганє в злочині на трилїтну звичайну вязницю, а до сеї кари почислив їм і час, який пересиділи у слїдчій вязници.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

до огорода. Цьвіти довкола дому в порядку, пані вдоволена ними, де чоловікови горівки, а коли до сего часу нема нї огірків, нї редьковки, нї салати, то здає ся, що того всего пани не люблять. А між тим туча збирала ся над її головою і розсипала ся над нею як раз того дня, коли ми застали Февроню над млинівкою з старушкою, як прала біле.

Нагнївивши чоловіка за его спанє в корчах, під котрими застала его вертаючи з млинівки і подавши робітникам снїданє, Февроня стала розвішувати лише що випране біле. Пани ще не вернули, робітники розійшлись відпочивати і тому Февроня була сама. Она була в найвеселїйшім настрою і навіть щось присьпівувала собі, розвішуючи біле, коли нараз її пісня немов обірвалась і пильно придивляючись одній з сорочок, она нагле поблїдла як полотно. Просто не вірючи своїм очам і кинувши на траву сорочку, котру тепер оглядала, она дрожачими від страху руками, стала знимати другі сорочки, котрі вже розвісила. Она знимала їх скоро, немов би кудись спішилась, кожду з них обережно розглядала, підносила до очий, дивилась до сьвітла, старала ся щось розправити руками і нараз заридавши упала немічно на траву. Але плач не тревав довго. Она скоро зірвала ся на ноги і вхопивши під юбку одну сорочку, побігла з нею стежкою через ліс в село. Недалеко від двора она знов учула хропіт мужа, що доносив ся до неї з корчів, але сим разом їй було не до того. Блїда і наполохана з якимсь помраченим зором бігла не звертаючи уваги нї на кого і нї на що.

(Конець буде).

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.